

HEDEF GERÇEK İNSAN

İNSAN YÜCELİĞİNİ
GERÇEKLEŞTİRME DERNEĞİ

www.iygder.com

2010

KENDİMİZİ TANIYALIM

**İnsan Yüceliğini
Gerçekleştirme Derneği
Kişilik Gelişim Yayınıdır.**

HEDEF GERÇEK İNSAN

Kendimizi Tanıyalım

Özlediğimiz özgür insan, saygın insan, güçlü insan, gerçek insan olmak için; insanı yüceltecek, insanı insan gibi yaşatıp mutlu edecek, ömrümüze mana, hayatımıza anlam kazandıracak yüce bir hedef seçelim.

İnsan amaçtır.

İnsan dünyanın en büyük kıymetidir.

Ey insan;

Kendini ne kadar tanıyorsun?

Hiç düşündün mü?

Neyin adına yaşıyorsun?

Yaşamamanın gerçek amacı nedir?

Uğrunda herşeyini feda edebileceğin gerçek bir değer var mı?

TANIYALIM

Gelin açık yüreklilikle ve samimiyetle yaşayışımıza bakalım:

Kendimizi tanıyor muyuz? Memnun muyuz yaşayışımızdan? Birbirimizi iknaya lüzum yok. Herkes içtenlikle kendisine versin cevabı.

Ey insan! Hoşnut musun hayatından? Kendi yaşayışına “Bu tamdır, böyle devam etsin” diyebiliyor musun? İçin ferah, kalbin huzurlu mu? Hiçbir tesire kapılmadan özgür olarak yaşayabiliyor musun? Kendine özgüvenin var mı?

Sen senden memnun musun? Sen kendine söz geçirebiliyor, verdiği kararları bozmadan uygulayabiliyor musun? İstediklerini yapabiliyor musun? Ne kadar gerçek saygı kazandın? İçtenlikle kimi sevdin? Kimler seni içtenlikle severek,

güven ve saygı ile anıyor? Övünç duyacağın haklı başarıların nerede? Dünyada her şeyinle güvенеbildiğin ve sana her yönünle güven duyan, seni sana tanıttacak sağlam bir ahbabın var mı?

Yoksa...

O halde kalabalıklar içinde bile mutsuz ve yapayalnızsın.

Bugün herkes durumundan şikâyetçi, herkes bir kurtuluş beklemektedir.

Dünyanın her yerinde bunalım alabildiğine ilerlemektedir. Bunalımın önüne geçecek, refaha döndürecek tek çare insanların derinliklerinden beri kendini tanımlarıdır.

İlk insandan beri her şeyi merak edip araştıran insanlar kendilerini hiç merak etmediler.

Maddelerin en derinliklerine kadar indiler de kendilerini araştırmak hiç akıllarına gelmedi.

Yaşadıkları dünyanın her Őeyini didik didik ettiler. Dünyanın her olum ve olaylarını bitirmiş gibi uzaya ıktılar. Bunca çabalar içinde aya gidelim dediler. Dediler de aya giden insan nedir diye hiç merak etmediler.

İnsan dediler fizik yapısına. Fizik yapısını insan sandıka da aldandılar.

Fizikten ibaret sandıkları insana refah getirmek çabasına düştüler.

Hâlbuki insan atmış okkalık gövdesi ile altmış yıllık bir ömür değildi. İnsan sadece fizik yapısından ibaret bir madde yığını değildi. Onun bir de içyapısı, duyguları, duyumları vardı.

Aklı vardı. Derinliklerinde yaşatan canlılığı vardı.

Evrenden özüne kadar insan; hareketleriyle, akıyla, mantık ve duygusuyla, inancıyla, özyle ve canıyla bir bütündü.

İnsanın doğasında imkanlanmak vardı, yarışmak vardı. Araştırmak, geliştirmek, mücadele edip başarmak, kendini yenilemek vardı.

Ciddiyet vardı. Dikkati, anlayışı vardı. Takdiri, yargısı, kararı, azmi, iddiası, inancı, güvenci, cesareti vardı doğasında...

İnsan duygu ve duymulardan mürekkep, mücerret yapısı olan büyük bir yetkili varlıktı.

İnsanın sadece insan türüne ait istekleri vardı. İnsan sadece çalışıp, kazanıp, yeyip, içip, yatıp, kalkmakla sınırlı ihtiyaçları, istekleri olan bir varlık değildi.

Sadece fiziki ihtiyaçlarının karşılanması, onun doyumlu olmasına yetmiyordu.

Çünkü insanın duyumsal ihtiyaçları da vardı. Onların da karşılanması şarttı.

İnsan sadece madde ile doymaz. İnsan huzur ve emniyet ister. Kalben tatmin olmak ister. İç huzuru ister. Saymak, sayılmak, sevmek, sevilmek, takdir etmek, takdir edilmek, inanmak, inanılmak, yetkili olmak, başarılı olmak ister.

Yapmak istediğini yapabilecek, yapmamak istemediğini de yapmayacak güç ister.

Birbirine inanan, birbirlerini içten ve candan seven, beğenen, gerçek, samimi dostlar ister.

Söz verenin sözüne, insanların ciddiyetine, samimiyet ve feragatine, sağlıklarına güvenmek ister. Aldanmadan, aldatmadan, boynu dik, alını açık, yüzü ak, göğsü kabarık yaşamak ister.

VAROLUŐUMUZUN GAYESİ İNSAN OLARAK YAŐAMAKTIR.

İNSAN NE ARIYOR?

Gerçek gözle bakılırsa görülür ki, herkes ortamında doğruluk, dürüstlük, mertlik, adalet, eşitlik, hürriyet, iyilik, güzellik ister. Bu yüce değerleri istemeyen kimse yoktur. Hırsızlar bile ortamında doğruluğu, dürüstlüğu ister. Yalancılar bile doğruluğun özlemi içindedirler. Onlar da iyiliği, güzelliği, doğruluğu isterler.

Bütün insanlarda doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, adalet ve insanlık gereklerinin özlemi, ortak istek halinde sürer gider.

İnsanlığın gerekleri ağızlar dolusu söylenir, olmadığı zaman tenkitler savrulur, suçlamalar, kınamalar olur. Olur ama bu özlemler de ne hikmetse bir türlü harekete geçmez. Herkes aynı şeyleri ister

ama bu sadece bir isteyişte kalır.

Neden?

İnsanların kendilerinden çok uzak yaşadıklarından, insanların içlerini duymadıklarından, insanların ne aradıklarını kesin olarak bilmediklerinden.

Kimse gerçekte ne aradığını bilmiyor. Bunun için de kendisi bir şey yapmadan öteki insanlardan bekliyor. Herkes istediğini, özlediğini kendisi yapacağına, karşısındakilerden bekliyor.

“Yapsınlar, bu böyle olmaz, nasıl böyle yapılır, bu insanlığa yakışır mı, neden insanlar insanca hareket etmiyorlar, insanlık kalmamış, insanlık ölmüş” gibi bir sürü sözlerle insanlar kendi kendilerini hem avutuyor, hem de uyutuyorlar.

Her güzelliği ve gerekliyi başkalarından bekliyor, göremeyince de canları sıkılıyor. Ama iş kendilerine gelin-

ce kendileri yapmıyor ve şikâyet ettikleri olumların içinde kalıyorlar.

O şikâyet ettikleri, beğenmedikleri hal-leri kendileri de yapıyorlar, bunun da farkına varmıyorlar.

Hâlbuki insan istediğini önce kendisi yapmalı ve diğer insanlara da iyinin, güzelin, doğrunun örneğini göstermelidir.

Aranan ferdi ve toplumsal huzurun başka bir yolu yoktur. Bilinsin, bilinmesin aranan; insanlıktır, insan yüceliğinin gerekleridir. İnsan kişiliğinin gerçekleşmesidir.

Her insanın bu değerlere sahip çıkması şarttır. Çünkü insanlık cazibe kaynağıdır.

Korkaklığından hoşnut olan, cesaretliliğe özenmeyen kimse düşünülür mü?

Yalancılıktan ve sahtekâr olmaktan hoşlanan; dosdoğru, dürüst insanlara özenmeyen kimse var mıdır?

Aldanmaktan hoşlanan bir tek insan gösterilebilir mi?

Girgin, becerikli, her işinde başarılı, tuttuğunu koparan insanlara; çekingen, beceriksiz, pasif olanlar özentisi duymazlar mı?

Çalışkan, gayretli, azimli ve kesin kararlı insanlara özenilmez mi?

İnan-güven sarsmayan ciddi insanlara saygı duymayan kimse düşünülebilir mi?

Anlayışlı, hassas, içten, candan, afçı, mütevazı, engin, ikram sever, cömert insanlara kim hayranlık ve saygı duymaz?

Özden, samimi, vefalı, sadık, adil insanlar candan sevilip sayılmaz mı?

Sözüne sahip, emanet üzerine tir tir titreyen, vaatlerini mutlak yerine getiren; sağlam, mert, cesur insanlara saygı duyulmaz mı?

Tüm insanların özlediği, hem kendile-

rinden, hem de başkalarından beklediği olumlar bu gerçek değerler değil mi?

Bu ulvi ve yüce olumları kimse yapmasa da kişi kendi kendisinden istemiyor mu?

Bu insanlık gerekleri kimde olursa olsun, dost-düşman, uzak-yakın, yabancı-kardeş önemli değil, o övülmüyor mu?

Bunun aksine, bu gerçek değerlere sahip değilsen, sen yoksun. İnsan olarak yoksun!

Öyle ya inanılmaz güvenilmez isen var mısın? Hiçe sayılırsan var mısın? Yalan söylersen var mısın? Sözünden dönersen var mısın? Başladığın işi yarıda bırakırsan var mısın? Eşya gibi bekler, başkalarının sözleriyle hareket edersen var mısın? Her söze inanır, kulağından yönetilirsen var mısın? Şahsiyetin olmazsa, emanet üzerine tirtir titreyip emaneti sahibine vermezsen var mısın? İnanıldığı-

na kesin olarak inanmamışsan, sevdiğini kendi takdirinle sevmemişsen var mısın?

Ahde vefalı olmaz, vaatlerini yerine getirmezsene var mısın?

“İŞTE HAYATIN...

VARMISIN, YOK MUSUN?”

En yüce değerlerin sahibi olan insanlar neden bu hale gelmiş ve sahibi bulunduğu yüce değerleri unutarak yok olmuş?

Sebebi kendimiz... Çünkü kendimizi bilmiyoruz. İnsanız diyoruz, insanlığımızı tanımıyoruz.

İnsanlığımızı ispat edecek olan gerçek değerlerimizi görmüyoruz. Kendimizdeki güçleri ve dünyanın tek değerinin insan olduğunu bilmiyoruz.

Eğitimsiz yaşıyoruz. Kendimizden haberimiz yok. Bunun için de bunalım içindeyiz çoğumuz.

İŞTE HALİMİZ

Samimiyetle ve gerçekçe kendimize döner ve içinde yaşadığımız hayata barksak görürüz ki:

Kendimize yakıştıramadığımız, insanı küçük düşürüp, mahçup eden bir sürü alışkanlıklarımız var. Her gün şikâyet ettiğimiz ve baş edemediğimiz bu yanlış alışkanlıklarımızın baskısı altında eziliyoruz.

İstedığımız çok şey var ki; iyi, güzel, doğru olduğunu bildiğimiz halde yapamıyor; çirkin, kötü, zararlı, yanlış olduğunu bildiğimiz çok şeyi de yapmamak istediğimiz halde yine yapıyor kendimize güç yetiremiyoruz.

Büyük bir irade zayıflığımız var. Verdiğimiz kararları kendimiz bozuyor, verdiğimiz sözlerden kendimiz dönüyoruz. Bu

halimizden de utanıyor ama yine de kararlarımıza, sözlerimize sahip, irademize hâkim olamıyoruz.

Sahip olduğumuz çok büyük yeteneklerimiz var ama bunları açığa çıkarıp kullanamıyor, güçlü ve hükümlü yaşayamıyoruz.

Ne kadar güçlü gözükssek de zaman zaman moralimiz bozuluyor, çaresizlik duygusuna kapılıyoruz. Kendimize özgüvenimizi kaybederek korkular, şüpheler, tereddütler içinde yaşıyoruz.

Vicdanımızla savaş halindeyiz. Şöyle içimizle baş başa kalınca, kendimizden hoşnut olamıyor, gönül huzuru ile içimizle barışık halde yaşayamıyoruz.

Kalıbımız başka, kalbimiz başka, özümüz başka, sözümüz başka olarak çoğu kez ikiyüzlü yaşıyoruz.

Kimse tarafından candan saygı ile ka-

bul edilemiyoruz. Beklediğimiz sevgi ve saygıyı insanlardan bulamayınca da dünyaya küsüyor, feleğe kahrediyor, hiç sayılarak yaşamaya tahammül edemiyoruz.

Tespitsiz, takdirsiz, işittiğimize inanıp, ezbere yaşıyoruz. Allah'ın (C.C.) verdiği en büyük nimet olan aklımızı çalıştırıp değer yargımızı işletmiyoruz. Aklımızı olur olmaz şeylerle ve hep başkalarının eksik ve kusurlarıyla meşgul ediyor, kendimizi hiç düşünmüyoruz.

Bunun için de; bize lazım olan şeyleri biliyoruz da, kendimizi hiç mi hiç merak etmiyor, bilmiyor ve tanımıyoruz.

Gerçekten her yönüyle inanıp güvenebildiğimiz, sevip candan bağlı olduğumuz, içimizi rahatça açabildiğimiz, tüm problem ve dertlerimizi konuşup paylaşabileceğimiz, bizi anlayan, candan seven

bir ahbabımız yok... Bize güvenen de yok. Onun için hepimiz yalnızız. Kalabalıklar içinde yalnız yaşıyoruz.

Şimdiye kadar kendimize yüce bir hedef seçerek ömrümüze mana, hayatımıza bir anlam kazandıramadık. Bugüne dek hayatta hiçbir zaman kendi yaşayışımıza bu tamdır, böyle devam edelim diyemedik... Hep işittiklerimize inanıp çoğu kez nefretle, ummakla, kızmakla, küsmekle, soğuk gönülle, sevgisiz yaşadık...

İşte bunlar gibi daha nice sorunlar altında ezilip gidiyoruz. Sorunlar, sorunlar, sorunlar...

Günlük yaşayışımızda kendimize yeterli olamıyor, güç yetiremiyoruz.

Hiçbir şeyden zevk alamıyor, alsak bile devam ettiremiyoruz. Karar verip biraz sonra başka bir karar verip, kararlarımız-

la kararlarımızı bozmak suretiyle günlerimizi geçiriyoruz.

Sevmek, sevmemek arasında, bilmek bilmemek ortasında ezilip kalıyoruz. Bazen dünyaya küskün, bazen de harislik ediyor, nasıl bir çizgi takip edeceğimizi kestiremiyoruz.

Öyle zamanımız oluyor ki; en çok sevdiğimizize en çok kızıyor, en çok kayırdığımızın düşmanı oluyor, aleyhinde bile bulunuyoruz.

Bazı iftihar ettiğimiz şeyleri sonra da utançla karşılıyor, taa uzakları, geleceklere görmek iddiası güderken, önümüzdeki gerçekleri göremediğimizi anlayarak, aşağılık duygumuza cevap verecek bir ümit, bir teselli bile bulamıyoruz.

Hem vaktimizi israf ederken acıyor, hem de vaktin nereye harcandığını hesaba katmıyoruz.

En değerli vaktin ne zaman ve nasıl geçti diye sorsalar, ifade ederken bile yüzümüzün kızardığını fark eder gibi oluyoruz.

Gerçekten geriye dönüp baksak; Őu güzelim ömrü, hedefsiz, iddiasız, gayesiz nasıl bu kadar eksilttik de haberimiz bile olmadı.

Kendimize iyi bakalım. Samimiyetle yaşayışımıza eğilelim. İçinde bulunduğumuz hal bu değil mi?

Ne olacak halimiz? Hedefsiz, iddiasız, amaçsız, ezbere yaşayış daha ne kadar sürecek?

Tüm bu sonuçları kendimiz yarattık kendimize ve Şimdiye kadar kendimize bilmeden düşmanlık yaptık.

Yeter artık, kendimize dönelim. Dönelim de insan nedir bilelim. İnsanı yüceltecek, insanı insan gibi yaşatıp mutlu edecek değerler nelerdir merak edelim.

Kendimize ördüğümüz bu ağları parçalayıp gerçek değerlere sahip olalım. O ulvi değerlerle kendimizi süsleyelim, donatalım da, özlediğimiz özgür insan, saygın insan olalım.

Şimdiye kadar maneviyat diye, eğitim diye bizi kendimizden uzaklaştırmışlar. Bize kendi güçlerimizi unutturup bizi hayalin, zannın, meçhulün karanlığına itmişler.

Göremez olmuşuz gözlerimizin önünü, çıkamaz olmuşuz kafamızın içinden. Önyargılarımızdan kurtulup da içinde yaşadığımız gerçek hayatın kanunlarına bakamamışız. Bir ömür, tespitsiz, takdirsiz, ezbere yaşamışız.

Kendi yaratılışımızda bulunan; gayret, iddia, azim, karar, cesaret, yarış, başarı, mücadele, araştırma, geliştirme, ciddiyet, dikkat, anlayış, takdir, hedef, inanç, güven, sevgi gibi müspet güçlerimizi bize

unutturmuşlar.

Bizi pasifliğe, mistikliğe, atılığa ve esarete mahkûm etmişler.

Yeter artık bunca aldanmalara, uykulara... Dönelim önce kendimize, kendimizi tanıyalım.

Kendimizdeki büyük güçleri harekete geçirmenin yollarını öğrenelim de güvenilen güçlü insan, gerçek insan olarak şahaneliğimizi ve sahipliğimizi yaşayalım.

NİÇİN YAŞIYORUZ?

Sadece yiyip, içip, yatıp kalkmak, çalışıp kazanmak için mi var olduk?

Yaşamamanın gerçek hedefi insan olmaktır. Var oluşumuzun nedeni insanlığımızı tahakkuk ettirmektir.

İnsan dünyaya şerefi ile gelmiştir. İnsan en yüce yaratıktır.

İnsanın bir doğası vardır. Ona uygun

yaşamak zorundadır.

İnsansın... Yarışacaksın, güreşeceksin, muvaffak olup övüneceksin. Ben de onlar gibi insanım, onlardan ileride olacağım diyeceksin.

Başaranlara seyirci değil;

**YARIŞLA ÖMÜR,
BAŞARIYLA
TATMİN SÜRECEKSİN
VE
GERÇEK İNSAN
OLACAKSIN.**

GERÇEK İNSAN

- Hayatın her yönünde doğruluk, dürüstlük ve mertlik örneği olur. Kendisine yapılan kötölükleri hemen affeder. Kusur gözlüklerini kırar ve hep güzellikleri görür.

- Kendisi bir iyilik yapsa unuttur. Dahası var; iyilik yaptığı insanlara iyiliğini kabul ettiler diye kendisi minnet duyar. San ki iyilik etmemişte iyiliği kendisi görmüş gibi davranır.

- Kimseden anlayış, sevgi, takdir ve yardım beklemez. Herkese anlayış gösterir, sever. Yardım etmek için can atar. Herkesin derdini dinler. Derttaş, sırdaş olur. Kimsenin sırrını kimseye sezdirmez.

- Ağzından bir söz çıksa, o sözü hayatı pahasına olsa yerine getirir. Ahde vefa-

lıdır, vaatlerini mutlak gerçekleştirir. Emanet üzerinde tir tir titrer.

- Kendi nefesine hakaret eden olsa dahi onu hoş görür. Canı sıkılmıştır da bana hakaret etmekten teselli bulur der. Ama bu haline rağmen son derece cersurdur. Korkaklığı yoktur. Kendi nefsi için kimseye dokunmaz. Bir haksızlık olursa veya muhataplarına zarar geleceksen dvşr, savaşır.

- Acize, gsze el kaldırmanın en adi, en aşağılık bir olum olduğunu bilir. Onun için zayıfa, acize, gsze kesinlikle el kaldırmaz.

- Kendine yle bir güveni olur ki; dünyadaki insanların hepsi birden ona hakaret etseler hoşuna gider. Ama bir sevdiğine toz bile kondurmaz.

- Her insan ona inanır, tüm ilişkilerinde güven unsurudur. Hayatı mevzu bahis

olsa bile yalana tenezzül etmez. Kendinin olmayana bu benim demez.

- İş ilişkilerinde ona muhatap olan tüm insanlar, içten hoşnut olur ve huzur duyarlar.

- Üşenmez, bıkmaz azimle çalışır. Tuttuğunu koparır, başladığı işi mutlaka tamamlamadan bırakmaz. Her işin en kolay ve çabuk tarafını bulur, yapar.

- O, her davranışta içtenliği değişmeyendir. Her şeyi canı gönülden tutar. El ucuyla, üstten, baştan savma, yüzden tutması olmaz.

- Yapacaksa söz verir. Yapamayacaksa kesinlikle üzerine almaz. Üzerine aldığı işleri, görevleri de en güzel şekilde sonuçlandırır. Onun her davranışı iç açıcıdır. Görenlere ferahlık ve kalbi hoşnutluk verir.

- Onun dostluğu son derece dostluk-

tur. Sözlere yüreği gibi açıktır. Yüreğinde sadece insan sevgisi doludur. Haysiyetine, şerefine değer verir. Haysiyetini malla, paraya değişmez. Verdiği kararlar isabetli olur. Tuttuğu işte en ilerdekileriyle yarışır ve başarıları en üst seviyede gerçekleştirir.

- O, haysiyeti için yaşar. Güven sarsmaz. İnanılmasında kimseyi yanıltmaz, kimseyi aldatmaz. Onunla ilişkisi olanlar hiçbir zaman boşluğa düşmezler. Onun hayatında riyanın ve yalanın yeri yoktur.

- O, uyanıkların örnek alacağı kadar uyanık, terbiyelilerin daha üst terbiye alacağı kadar terbiyelidir. İnce, hassas ve zariftir.

- Hiçbir sahada, hiçbir kişiyi kıskanması yoktur. Kimseyi kendisinden aşağı ve yukarı görmez. İyilikte, güzellikte herkesle yarışır ve herkesi iyiye ve güzele

teşvik eder.

- Bilgiye önem verir. Fikirlerin sağlamlığını seçer. Ezbere yaşamaz. Tespitli ve takdirli yaşar. Görüş sahası çok geniştir.

- Bir kimsenin kendisine işi düşse, kendi işinden önce işi düşenin işini yapar. Hem de gerçekten, canı gönülden yapar.

- İnsan haklarının her türlüünü bilir. Güzel muameleler yapar. Hiç bir suretle haktan ve adaletten ayrılmadan yaşar.

- Gizli yer ve gizli iş bilmez. Her işi açıktır. Her yerde gönüldar olarak yaşar.

- Cömerttir. Gereken yerde masraftan kaçınmaz. Ama gereksiz bir çöp bile israf etmez.

- Namusun tamamında icraatçıdır. En ufak bir taviz vermez. Şerefine toz kondurmaz. En çok hürmet ettiği izzet-i nefistir.

- Kişiliğin şahsiyetlenmesi ve kişilik

değerlerinin toplumda gerçekleşmesi ve **bir tek insanın insanlığına ulaşması için var gücüyle çalışır.** Emek ve masraflarını insan kalbi huzuru yolunda harcar.

- Mütevazidir, engindir. Sade bir hayat yaşar. Çok kazanır ama yine de dar gelirliliği gibi harcamalarını yapar. Her türlü lüksten, gösterişten ve israftan kaçınır.

- Mukaddesatına önemle eğilir. Gerçekçidir. Maneviyat anlayışı müspettir. İnsanları gerçek iman saadetine çağırır. İnançların kesinliğe ve müspete bağlanması için çalışır. Bu yolda hizmetini esirgemez. Kendisi zan düşmanıdır.

- Ulvi hislerle dolu yaşar. Kendisinde riyadan, yalandan, kibirden, kırıcı hiddetten eser görülmez. Hiddeti olsa bile hiddeti kendisi için değildir. Onun için hiddetine kimsenin kalbi kırılmaz.

- Kimseyi kusur gözlükleriyle görmez. Herkesi insan olarak müteala eder. Tüm varlığı şefkat ve muhabbetle kucaklar.

- İnsanları kendi seviyesine çıkarır. Hatta daha da üst düzeylere çıkmalarını ister. Güçsüz insanların yanındadır. Onları güçlüden fazla tutar. Onlara güç verir, güçlülerle yarışa teşvik eder. Kimse- nin bilgisizliğinden, zaafından istifade et- mez. **Muhatapları kendi haklarını bil- mese, korumasa bile onların haklarını korur, onları uyandırır.**

- İnsanları cesaretle, yiğitlikte, doğru- lukta, haklı başarılarında yarıştıır. Ekono- mik sahada da güçlü olmalarını ister.

- Aldanan insanları aldanmaz duruma getirir. Komşularına, akrabalarına ve mil- letine, yurttaşlarına en iyi derecede ya- kınlık eder. Gereklere eksiksiz yapar.

- Ailesini sultani aile temellerine göre

kurar. Çocuklarını çağın ilerisinde yetiştirir. Yaşlılara saygılı olur. Onlara güçsüz kaldıklarını kesinlikle hissettirmez. Hürmette, saygıda, hassasiyette, incelikte, zerafette örnektir.

- Sahipliğini adalet ve güzellik ilkelerine dayalı olarak yürütür. **İnsanları güçlü, hükümlü, bilgiyle dolu görmekten başka bir derdi yoktur.**

- Soruları tecrübesiyle cevaplandırır. Tecrübe edip, müspete bağlamadığı şeyleri tavsiye etmez.

- Öğrenmekten kendisini alamaz. Her an yeniliklere, yeni bilgilere açıktır. Ne kadar bilse de varlığı yine bilmeye talebelik eder. Tahsiline, talimine devam eder.

- Onun yüreği sevgiyle doludur. O, sevgilerin, muhabbetlerin deryası, gönüllerin sultanı, kalplerin fatihidir.

- O, gerçekten iyi insan, örnek insan, sağlam insan olmuştur.

- Kişilik eğitimine cidden eğilen ve eğitimini hayatının en önemli meselesi yapan insanın elde edeceği meziyetler, iyilikler, güzellikler ve faydalar saymakla bitirilemez.

- O, her yönüyle insan örneği olarak yaratılmış İki Cihan Serveri'ne uygulu olmaya can atar.

- İçtenliğin, candanlığın, samimiyetin sembolü ve tiryakisidir. İnsanlara hizmet onun en büyük zevkidir.

**İNSAN;
İNCELİK, HASSASİYET ve
ZERAFET DEMEKTİR.**

NE MUTLU

Ne mutlu; insanım, insanlık dertlisiyim.

Ne mutlu; kendimi tanıyıp insanlık değerini her şeyin üstünde tutarak yaşıyorum.

Ne mutlu; hür düşünce, hür fikir ve hür vicdan sahibi olmak için takdirkarlık okulunda okuyorum.

Ne mutlu; doğruluğa, dürüstlüğe, mertliğe sahip olmaya koşuyorum.

Ne mutlu; hırsım güven kazanmaya yönelmiş.

Ne mutlu; haysiyet, şahsiyet, izzet-i nefis, namus, şeref gibi gerçek değerlerin sahibiyim.

Ne mutlu; adalet ve güzellikle yaşıyorum.

Ne mutlu; insanlık şerefimin zerresini kâinatın tümünden üstün tutarak, dik bo-

yunla, alını açık, yüzü ak yaşamak için kişilik yolunu tutmuşum.

Ne mutlu; vicdanıma uygulu hür ve gür olarak yaşamayı kendime ömürlük hedef seçmişim.

Ne mutlu; kendi şeref ve haysiyetimi maddeden önde tutarak paraya, mala tapmayıp insanlığa kıymet vermişim.

Ne mutlu; hiç kimseden, hiçbir sahadada, hiçbir şey beklemeden herkese yardım etmek için can atan olmuşum.

Ne mutlu; Rabbimin ikram ettiği elimdeki tüm imkânları (maddi, manevi) insanların kalbi huzuru yolunda hizmete sunmuşum.

Ne mutlu; gizli yer ve gizli iş bilmeden, her işi açık ve her yerde gönüldar olarak yaşama yoluna girmişim.

Ne mutlu; ezbere yaşamayı bırakarak tespitli, takdirli yaşayışa yönelmiş ve

gerçeklere ulaşmak hırsına düşmüşüm.

Ne mutlu; kusur gözlüklerini kırarak, beğenimli ve takdirli bir yaşayışa ulaşmışım.

Ne mutlu; şikâyet ettiğim ve beğemediğim olumları kendimde yok etmeye yönelmiş, sözü kendine konuşan, kendine dinleyen ve ağzından çıkan sözleri kulağı duyan olmuşum.

Ne mutlu; hayatın içindeki güzellikleri görmüş, karamsarlığı, kötümserliği, kini ve nefreti terk ederek yüreğimi sevgi ile doldurmuşum.

Ne mutlu; ulviyata yönelmiş, ulvi his ve duygularla dolmuşum.

Ne mutlu; özüme yönelmiş, özümün güzelliklerini görmüşüm.

Ne mutlu; mütevazi, engin ve ikram sever olmuşum.

Ne mutlu; mahluk-i ilahiye karşı sevgi, şefkat ve muhabbetle dolmuşum.

Ne mutlu; gönül kazanmayı tek sermaye, tek kazancım bilmişim.

Ne mutlu; herkesin derdini dinleyen, kimsenin sırrını kimseye sezdirmeyen, sırdaş, derttaş bir insan olmuşum.

Ne mutlu; beni her an, her yerde dik boyun, açık alın, ak yüzle yaşamaya teşvik eden gerçek bir dost bulmuşum.

Ne mutlu; dost rengine boyanmış gerçek insan olmuşum...

NE MUTLU...

EY İNSAN

Tüm bu insanlık vasıflarına sahip olmak senin elinde. Sen istersen, sen yaparsan olur. Sen yapmadan, kendiliğinden hiçbir şey olmaz. Onun için hiç kimseden, hiçbir sahada, hiçbir şey bekleme.

Özlediğin, hasretini çektiğin herkeste ve kendinde görmek istediğin bu insanlık değerlerine, kendi iddianı, kendi kararını, kendi gayret ve azmini harekete geçirerek sahip olmaya koş.

**UNUTMA Kİ;
SEN SENİ VAR EDERSEN,
HİÇ KİMSE SENİ
YOK EDEMEZ.**

**SEN SENİ YOK EDERSEN,
HİÇ KİMSE SENİ
VAR EDEMEZ.**

